

Åsa Grennvall tarttui vaiettuun aiheeseen

Ville Hänninen, Tukholma

Åsa Grennvallin kaksi ensimmäistä albumia, *Det känns som hundra år* (Optimal, 1999) ja *Mie* (Optimal, 2000), ovat tyypillisiä nuoren tekijän ensimmäisiä albumeita. Omaelämäkerrallisissa nuoruuskertomuksissa taiteilija hakee tyyliään ja kerrontaansa.

Juuri suomennettu, viime vuonna Ruotsissa ilmestynyt ja arvostetulla Urhundenilla palkittu Seitsemäs kerros on hiukan kornien edeltäjiensä sijaan aidosti koskettava, paikoin jopa ahdistava kuvaus parisuhteen väkivallasta. Grennvall (s. 1973) kuvaa uskottavasti, kuinka väkivallan kierre kehittyy hiljalleen, syventyen lopulta pohjattoman julmaksi pahanteoksi. Piirrosjälki on naivistisen yksinkertaista mutta sanoma painavaa.

- Piirrostyylini ansiosta ihmiset ylipäänsä uskaltavat lukemaan Seitsemättä kerrasta. Tarina on helpompi käsitellä tällaisessa muodossa. Jos kyse olisi elokuvasta, leffa olisi täynnä brutaaleja tappeluita ja verenvuotoa. Monet eivät kestä sellaista. Hieman realismista etäännytettyä tarinan omaksuu helpommin, ja samalla ehkä viestinkin pääsee useammille läpi.

Vaikka Grennvallin tarina pohjautuu ainakin jossain määrin hänen omaan elämäänsä, hän ei ole halunnut ryhtyä parisuhde- ja perheväkivallan vastaiseksi äänitorveksi.

- En haluaisi missään nimessä alkaa puhua aiheesta julkisesti tai edes työskennellä alan järjestöille. Olen piirtänyt sarjakuvan, ja sekin tuntui riittävän vaikealta. Nyt aihe on minun osaltani käsitelty.

Koska Grennvallin sarjakuvat tunnetaan hyvin aidoilta, hän on saanut jo aikaisempien albumiensa kohdalla vastata loputtomiin kysymyksiin, "tapahutuivatko asiat todella juuri noin".

- Hyvänen aika, ei minua kiinnosta kertoa "totuutta". Haluan kertoa hyviä tarinoita. Se vaatii dramatisointia, valikointia ja silmien sulkemista joiltakin omassa elämässä tapahtuneelta, koska se ei ole tarinan kannalta kiinnostavaa. Minusta on jotenkin koomista, että Mie-albumin jälkeen sain jatkuvasti kuulla kysymyksiä, kuinka hän (albumin toinen päähenkilö, fiktiivinen goottityttö nimeltä Mic) voi nykyisin? Vieläkin tulee välillä sähköpostitiedusteluja...

- Ihmisillä on myös valtavat odotukset minusta ja käytöksestäni. Sarjakuvieni ja ulkonäköni vuoksi minun pitäisi

© Camilla Agdler

Åsa Grennvallilta ilmestyy loppuvuodesta Ruotsissa uusi sarjakuva-albumi, "ihmissuhteita mutta myös yksinäisyyttä kuvaava" kuvaava kertomuskokoelma *Det är inte värst sädär i början*.

ilmeisesti kärsiä koko ajan ahdistuksesta. Kun nämä ennakkoluuloiset näkevät minut ja synkistelyn sijaan naurankin, he järkyttävät: "Sirunhan pitäisi olla masentunut!"

Grennvallin sarjakuvien maailma ei ole laisinkaan toivoton mutta mustanpuhuvaa kylläkin. Hän ei säästele melodramaattisuutta tai surullisia tunteita.

- Pidän itse traagisista tarinoista. Sarjakuvissani on hyvin vähän koomisia elementtejä, enemmänkin ne ovat sellaisia "tragicomicseja". En tee onnellista sarjakuvaa siksi, että haluan saada ihmiset liikuttumaan kunnolla ja siihen vaaditaan yleensä perinteistä tragediaa. Onnellisuus ei ole monimutkaista. Sen sijaan surullisia ja traagisia asioita haluaa ymmärtää, Grennvall pohtii.

- Eräs suosikkikirjailijoihini on ruotsalainen Lars Norén. Hänen kafkalainen jännityksensä on niin omanlaistaan tragikomediana, että ruotsin kielessä miestä käytetään adjektiivin tavoin: "Joulumme oli niin Norénia." Voiko taiteilijalla parempaa kohtaloa ollakaan? ■

© Åsa Grennvall

- Ruotsalainen sarjakuvakenttä on muuttunut muutamassa vuodessa dramaattisesti. Nyt paljon useampi nainen piirtää sarjakuvia, se ei ole enää vain tietynlaisten poikien juttu. Kuitenkin valta sarjakuvapiireissä on jakautunut samalla tavalla kuin koko yhteiskunnassa: edelleenkin miehet julkaisevat albumit ja kirjoittavat niistä arvostelut, Åsa Grennvall kritisoi.